

Doly krále Šalamouna, Velké Zimbabwe, Ofir... (Poselství Šivy o historii Země)

Legundy a mýty minulosti nám zanechaly mnoho záhad. Jednou z takových záhad je příběh o dolech krále Šalamouna nebo o nikdy nenalezené zemi Ofir. Tato země byla hledána na různých místech - v Arábii, Etiopii, Somálsku, Zimbabwe...

Většina hypotéz však spojuje starověké zlaté naleziště s Afrikou. Zároveň víme prakticky jen o staroegyptské civilizaci v Africe a pozdějším Kartágu. V okolí archeologové nacházejí pouze země podobné starověkému Egyptu, které si vypůjčily jeho kulturu. Jedná se o civilizaci Meroe starověké Nubie a Egyptany zmiňovaný Punt a Kúš. A ne všichni vědci určili umístění těchto zemí a vymezili je jednou v Etiopii, podruhé v Somálsku, potom v Súdánu.

Co se týče takzvané černé Afriky, tak zde jsou jen záhady a velká bílá skvrna. A jednou z takových záhad jsou ruiny Velkého Zimbabwe. Podivné zdivo, připomínající staroindické a neméně záhadné Mohendžodaro, pod nímž se skrývají ještě podivnější megality, o nichž se obvykle téměř nemluví... I když někteří vědci i vyslovují verzi, že by toto místo mohlo být legendární zemí Ofir, kde se nacházely doly krále Šalamouna.

Oficiální věda přitom považuje Afriku za prapůvodní domov celého lidstva na základě nálezů kostí napůl člověka, napůl opice - Pithecanthrope a pozdějších „lidí vzpřímených“, kteří se podle studií oficiálních vědců objevili na východě a jihu Afriky. Přitom na jihu Afriky žádné pozůstatky civilizace nejsou... nebo nebyly nalezeny. Jak je to možné? Nebo se jedná o Velké Zimbabwe? Ale datují ho snad až do středověku... a o megalitech vůbec nic, prý jsou to přírodní skalní útvary. Ale mohli Pithecantropové vystavět kamenné zdi, neřku-li megality? Nejspíš s tím nemají nic

společného... Ale odkud se tam „objevily“? A proč už Afričané nestavěli kamenná města, ale dál žili v chatrčích, když mají takové zkušenosti?

Celkově vzato, záhad není málo. Odpovědi na mnohé z nich přišly díky vědomému snění. Proto tyto informace v žádném případě nepředstírají vědeckost, ale třeba někoho zaujmou a postrčí k úvahám o nelehké minulosti naší planety, dosud neprozkoumané nebo částečně utajené.

...Tropický liják zběsile pleská. Pod jeho přívaly se ohýbají houževnaté palmy. Několik chatrčí se přilepilo k okraji lesa, vypadají jako velké houby. Náhle se obloha otevřela a do země udeřil blesk.

Ale nebe... se nezavřelo. A tam, v nejjasnějším světle, se náhle objevila tvář indického Šivy. Na tmavě modré kůži jeho tváře se zračil úsměv a oči zářily jako hvězdy.

A vtom všechno kolem zmizelo: liják, džungle i chatrče... Za Šivovými zády se objevil ledový krystal Kailásu, který vyzařoval paprsky světla.

„Opět tě vítám ve svém čertogu.“ Slova zahřměla jako hrom, ale Šiva se dál usmíval, aniž by roztáhl rty.

„Znovu jsem se rozhodl vám vyprávět o tajemstvích vzdálených časů. Tentokrát o Africe nebo zemi Ofir. Od tohoto slova je odvozeno slovo Afrika, vždyť...“

Již dříve jsem vyprávěl o zemi mé Tellurijské, roztrhané na kusy, o Kailáši (hoře Kailás) a o zbývajících zemích po Tellurii - Indii neboli Kumari Nadu, jak se tehdy nazývala, Austrálii a Antarktidě. Ano, to všechno jsou kousky Tellurie (viz témata: Jak Šiva pohyboval Indií aneb nejstarší historie Země; Po stopách Mahábháraty, starověkých chrámů a bohů - Šivovo poselství; Tellurie - civilizace Antarktidy).

Zmínil jsem i zemi Meluhhu, kde se také usadili potomci Tellurijců s modrou kůží, pravda, od té doby uplynulo nespočet staletí a tisíciletí. A modř kůže se stala jen silnou osmahlostí, a výška se u těchto lidí stala běžnou, na rozdíl od tellurijských obrů.

Ale co se dá dělat, změnila se hustota planety, změnila se gravitace a složení atmosféry. Vždyť Tellurie padla po největší katastrofě způsobené první zápalnou obětí tohoto světa a jejími následky, které trvaly miliony let.

Můj příběh byl také o prastarých krystalech, portálech, které byly vybudovány v zemi, která se nyní stala Antarktidou, v zemi Indie.

Ještě však existovala místa, osvojená tellurijskou civilizací. Byla to země Ofir. Byl to kontinent jiných obrysů než vaše současná Afrika.

Když se podíváte na současnou mapu světa, v době nezaledněné Antarktidy, kdy byla Tellurie obrovským kontinentem, kdy se od ní ještě neoddělil Hindustán a Austrálie, ležela za Tellurijským mořem země Ofir. Nyní je to jižní část Afriky až po hranici rovníkových lesů v centrální Africe.

Tellurijským mořem jsme nazývali dnešní jižní část Indického oceánu. V té době ještě neexistovala centrální Afrika, existovalo ještě další moře, moře Ofirské. A za Ofirským mořem byla země neprostupných lesů a řek plných vody. Byla však velmi vzdálená od Tellurie. Nyní, ve vaší době, se tam rozprostírá poušť Sahara.

Byly to doby, kdy ještě neexistovala země Ki Hu Ptah čili Egypt, neexistovala ještě ani Atlantida. Na Zemi byly jiné kontinenty a země, a mapa tehdejšího světa se velmi lišila od mapy vašich dnů.

Hlavními velkými kontinenty byly Tellurie, Lemurie a Asurie (budoucí Hyperborea) - my, Tellurijci jsme ji nazývali Asurie. Asurie ležela na opačné straně zeměkoule než Tellurie. Byla stejně obrovská a majestátní. Kdyby byla zakreslena na vašich současných mapách, zabírala by celý Severní oceán, Grónsko, Kanadu a část Sibiře. Oceán tehdy v těchto částech nebyl, byl posunut a nacházel se tam, kde máte nyní Sibiř. Veliké moře, kterému vaši vědci přezdírají moře Tethys, se rozlévalo až k úpatí vysokých hor, z nichž se později stal Ural, na východě se táhlo až k zemi Lemurie. Nu a Lemurie zabírala téměř polovinu dnešního Tichého oceánu.

Pokud se podíváte na své mapy, jižně od moře Tethys se nacházela Věčná země. Tak všechny naše tellurijské, lemurijské a asurské civilizace nazývaly neměnný ostrov, nebo spíše pevnou náhorní plošinu. Toto místo bylo vždy pupkem Země, dávali se to tak říci. Centrální čakrou planety. Nyní jej obklopily kontinenty a stalo se centrem Eurasie. Moře se rozlilo do jiných míst, půda pod nimi se obnažila, zaplavíce dávné země. Ve vaší době je tímto místem Tibet.

Asurové, Lemurijci a Tellurijci přišli na Zemi právě kvůli tomuto místu, jelikož se od přírody nacházelo na křižovatce vesmírných toků a bylo ideální pro vytvoření superportálu mezi množstvím světů a planet, hvězdných systémů a dokonce galaxií, a to nejen v této dimenzi, řečeno vaším jazykem, ale i v jiných dimenzích, ve světech, které jsou pro vás neviditelné.

Na tomto místě poslové nejstarších rodů kosmu, kteří přišli na Zemi zasadit život - Tellurijci, Asurové a Lunbo - předkové Lemuřanů (viz další témata), zahájili stavbu hlavní Brány Zemského čertogu neboli této planety. Byla to pyramida vysoustružená z hory, tatáž Kailáša (hora Kailás).

Ještě předtím jsme my, Tellurijci, provedli podobnou práci, když jsme postavili portál-pyramidu Achalu. Byli jsme první výpravou, která přišla na Zemi, ale ne přes Achalu, nýbrž přes přirozenou pyramidu Země - horu Méru, která se nacházela na opačné straně Země než Achala.

Téměř současně s námi se v Čertogu Sluncí, a byly tehdy dvě (viz další témata), přiblížila k Zemi výprava z obrovské planety Dei (Faetonu). Byly to dvě spřátelené civilizace, Asurové a Lunbo. Jejich příběh jsme vám zde již vyprávěli (viz téma: Asurové - rasa obrů - stavitelé Hyperboreje).

To oni nám pomohli projít skrze přirozený portál hory Méru, když jsme byli ještě na Dei (Faetonu). To znamená, ukázalo se, že my všichni společně jsme začali osvojovat si Zemi. A na tom, kdo tu byl o den dříve, nezáleží, stejně jako na tom, čí noha vkročila první. A není třeba hledat mezi námi první a nejprvnější, jak to děláte vy, a hned uvádíte výhradně své předky, abyste dokázali svou výlučnost a vyvolenost alespoň v něčem. Na čem vás neustále i chytají síly temných světů.

A potom Asurové zůstali poblíž Méru a začali ji zdokonalovat, přeměníce ji v ideální pyramidu a ideální Velký portál, a Lunbo se odebrali na velký kontinent s dalším přirozeným portálem. Je třeba říci, že přirozené portály rodí sama Země v určitých svých strukturách. Ona sama je totiž v první řadě krystalem energií, který namotává hmotu z kosmického prachu a proměňuje ji ve své fyzické tělo planety.

Tento kontinent, kam se vydali Lunbo, byl i budoucí Lemurií. A tento přirozený hlavní portál Lemurie je vám nyní známý jako Velikonoční ostrov. Ale tento ostrov je jen vrcholem obrovské pyramidy-hory zničené tisíci katastrofami.

Kromě těchto zemí existovala také země v Tellurijském moři, oddělená širokou úžinou od věčného ostrova budoucího Tibetu. Kdysi dávno, ještě před příchodem našich expedic, se oddělila od kontinentu Tellurie a pomalu se plížila směrem k Věčnému ostrovu, přičemž byla mírně posouvána tektonickou deskou, jak tomu říkáte, Ofiru. Byl to však velmi dlouhý postup, prakticky byla tato země v těch dobách součástí naší Tellurie.

Mnohem později se z ní stala země Meluhha. Zabírala rozsáhlá území, která v dnešní době zmizela pod hladinou Indického oceánu. Ze starověké Meluhhy zůstaly jen země na severu, připojené k Hindustánu a jižní Asii vašich dnů. Jedná se o údolí řeky Indus a tyčící se hory Hindúkuše.

Nejprve si Meluhhu osvojovali Tellurijci a o malou chvíli později vyslanci hvězdného systému Nath, odkud pocházel národ Toda, a sám velký učitel Thovt, který se stal egyptským bohem, když jeho národ Toda, mísíce se s Tellurijci, založil za Ofirským mořem zemi Ki Hu Ptah neboli budoucí Egypt (viz téma: Pravlast

starých Egyptanů spočívá na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy).

Později tady Síríánci přišli na pomoc v boji se silami, které vpadly z Antisvěta, a také přišli na pomoc Asurům z Asurie nebo země Sva, jež se stala Boreou. Tato historie však trvala stovky tisíciletí a ještě více, není možné ji celou vylíčit v několika slovech. A vám se může zdát, že vše uběhlo za staletí a dokonce i desetiletí. Proto nebudu popisovat tak dlouhou historii, ale budu dnes vyprávět pouze o zemi Ofir, která je v povědomí vaší civilizace spojena s králem Šalamounem a se zlatými doly starověku.

Ale Šalamoun a královna ze Sáby jsou z hlediska chápání vesmíru téměř vaše dny. Ano, je to tak, neboť dějiny událostí jsou příliš dlouhé, velmi mnoho se stalo před historií Šalomouna, mnoho tisíc let před jeho životem.

Na počátku, před velkou zápalnou obětí invazních sil z antisvěta, kdy byla Tellurie, kdy Meluhha ještě ‚neodplula‘ tak daleko k budoucí Asii, kdy samotná Asie byla ještě velkým mořem Tethys, jsme byli my, Tellurijci, přitahováni zemí Ofir. Ta pravidelně vyzařovala záři, což znamenalo, že se tam nachází další přirozený portál, který je třeba vybavit.

V té vzdálené epoše bylo všechno postaveno z obrovských, podle vašeho chápání, kamenů, megalitů, jak říkáte. Všichni jsme byli podle vašich měřítek obrovského vzrůstu: Asurové, Lemurijci i Tellurijci, a dokonce ani Síríánci, kteří přišli později na pomoc po první zápalné oběti, a obyvatelé soustavy Nath a planet Polární hvězdy nebyli vašeho vzrůstu. Svět byl jiný, gravitace planety byla jiná a průměrná výška člověka epochy dvou Sluncí byla podle vašeho počítání asi 30 metrů.

Všechny tehdejší civilizace měly mnoho společného v oblasti technologií, a proto se po celém světě nacházejí pozůstatky megalitického zdiva. Tomu se říká polygonální zdivo. Nejstarší stavby byly postaveny z ještě větších kamenných bloků než pozůstatky zdi předinckých měst, které znáte a které vaši historici připisují Inkům.

Ty nejstarší jsou obecně považovány za přírodní útvary. Byly vytvořeny z masivních kusů skal nebo byly do skal vyřezány paprskem podobným laseru, který znáte.

Monolity přemísťovali vzduchem na libovolnou vzdálenost pomocí ovládnutí jejich gravitace a poté je rozehřívali, čímž se jejich atomy roztančily v krystalové mřížce. A kámen jako by se roztavil zevnitř. Silou se takové kameny přitiskly k sobě, a protože byly měkké jako hlína, přilepily se k sobě. To se nedělalo ručně, ale speciálním instrumentem na dálku. Žádná škrabka tehdy kámen nezpracovávala, ale zeď se stala téměř monolitickou. Stejným způsobem se na dálku opracovávaly už ve zdi paprskem plazmy. To znamená, že zdi soustružili ze slepených kamenů. Kameny pro stavbu se také vyřezávaly ze skal pomocí paprsku a na místo stavby se dopravovaly pomocí antigravitačních zařízení vzduchem.

Taková byla technologie. Když se mnohé zapomnělo a nástroje se ztratily, technologie se stala méně trvanlivou.

Tímto způsobem vznikaly věčné stavby. Jednoduchá obydlí se stavěla z menších kamenů a v menším měřítku. Nejvýznamnější stavby byly vytesány z monolitických skal, do kterých jsme někdy přetavili prostě nějakou skálu a jindy jsme je vyřezali z přirozených horských masivů Země a stejnou cestou pomocí antigravitace přetahovali na potřebné místo.

V Ofiru byl přirozený portál a my jsme tam vybudovali veliký chrám z monolitů, stejně jako v celé Tellurii, Lemurii a Asurii (budoucí Boreji).

Chrámy ve všech starověkých epochách, které neznáte, právě v těch, kdy lidé létali na jiné planety a měli pro vaše chápání fantastické technologie, neměly nic společného s uctíváním bohů. Tehdy žádní bohové neexistovali, protože všichni byli ve vašem chápání bohy.

Bohové se objevili tehdy, když lidé ztratili své znalosti a dovednosti a nechali se zlákat ‚dary‘ antisvěta od jeho představitelů. Tehdy tito ztracení začali nazývat bohy ty, kteří neztratili a zůstali věrni světlu a energiím vesmíru, zákonům evoluce a vývoje, a ne podvodům a obcházení těchto zákonů, aby údajně získali veškerou moc vesmíru najednou. Právě toto pokušení přinesli poslové temných světů antisvěta v zastoupení černých draků, kteří spálili Rádža Slunce kameny z pekla Vesmíru (viz další témata).

Předtím lidé nevěřili ani neuctívali, prostě ZNALI, věděli, jak říkali v Asurii, a byli v jednotě s Vesmírem, s jeho mocným duchem, kterým je Absolutno. Ale dokonce ani jeho nepovažovali za Boha v tom smyslu, aby ho uctívali. Pro ně byl Bohem - zdrojem síly a energií, a morální principy jsou prostě zákony pro získání a uchování těchto sil a energií, nikoli náboženský předpis, který má zachránit před trestem!

Pokud duch nemá morální zásady, energie Absolutna jsou mimo jeho kontrolu, to je vše! A navíc, pokud nemáte morální zásady a žijete, jak říkáte, proti svědomí, pak energie Absolutna automaticky nemohou proudit, což vede ke zničení a zániku toho, kdo je může vést, ale žije proti svědomí.

To je přirozený a absolutní zákon, nebo spíše vlastnost éteru, z něhož se skládá celý svět všech dimenzí. Podle vašich představ je to banální fyzika, a právě tu chtějí změnit a přetvořit těžká vědomí Antisvěta, nazývajíce ji chaosem.

Takový svět jim nevyhovuje, chtějí si vyvinout vlastní éter, ale když z něj odstraní jeho základní vlastnost, získají prázdnotu a nicotu. Jediné co, podaří-li se jim neutralizovat tuto základní vlastnost éteru, která je ve vašem chápání samotným projevem spravedlnosti, tak zničí vesmír, ovšem spolu se sebou samými. Vždyť jsou také jeho částicemi. V superglobálních, vesmírných souvislostech tedy ničí svou existenci tím, že se pokoušejí změnit svět, že se pokoušejí změnit éter.

Svědomy je hlavním proudem energie z Absolutna, který je každému dán pro orientaci v jeho ostatních energiích. Ukazuje, jak využívat energie kosmu, jak se před nimi neuzavírat, aby nedošlo k zániku, tj. k odchodu do nebytí.

Nemluvím zde samozřejmě o tělesné smrti, ale o duchovních procesech éteru a duší z něj sestávajících. Pokud si ovšem dokážete uvědomit tento plán bytí, pochopíte mě. Ti, kteří ihned myslí na tělesné, jsou ještě velmi daleko od pochopení nejjednodušších zákonů a vlastností éteru. Snáze pochopí těžkopádné představy o odměně a trestu ze strany určitých entit, ale vůbec se nezamýšlejí nad tím, proč a za co tyto entity někoho trestají a někoho odměňují.

Zlo je pro ně zlem, protože ničí, a dobrem, protože obnovuje a tvoří. Ale ani tato úroveň pochopení není, bohužel, mnoha pozemšťanům v současnosti dostupná. Snažím se vám sdělit, že všechny morální postoje, pojetí dobra, zla, svědomí jsou vlastnostmi éterických energií, energií Absolutna, energií Vesmíru. Jednáte-li proti svému svědomí, to znamená, že ignorujete energii Absolutna proudící ve vašem duchu, která je pojistkou proti zániku.

Nesvědomy odstraní ze svého ducha kosmické pojistky a vytvoří zkratky, zhruba řečeno. Pouze jejich výsledek nevidí hned, ale až tehdy, když k němu dorazí jiskra. A ta může přijít jak v rámci jeho nejkratší pozemské inkarnace, tak později, až bude v jiné inkarnaci.

Z mého vyprávění byste však neměli mít pocit, že Absolutno je stroj. Nikoli! Je to živý organismus složený z energií projevujících se na vaší úrovni fyzické existence a projevujících se v jiných rovinách, kterými jsou pro vás světy jiných dimenzí. Absolutno není stroj, ale ani vaše těla nejsou stroje, ale pokud se vám ucpe aorta, zemřete jako tělo. Stejně je to i se svědomím, pokud zablokujete průtok krve do nějakého orgánu, ten nejprve začne stahovat krev skrze jiné orgány, což způsobí onemocnění organismu, a pak tento orgán odumře, což může vést ke smrti celého organismu. Ale organismus není stroj.

Stejně tak éter, Absolutno, Vesmír, což je totéž. Není to stroj, ale fyzikální zákony energií v něm jsou základní. A to, co nazýváte zlem, je to, co blokuje proudy energií přirozeně proudících v éteru, zdánlivě ve prospěch těch, kteří tyto energie směřují k sobě nebo je naopak od sebe odsunují.

Proč to dělá? Dělá to z nevědomosti, že není součástí celého organismu, protože iluze oddělují jeho vědomí a navíc se začíná považovat za nejlepšího ze všech. Jakmile se tak stane, začne rozbíjet tělo celkového organismu, což přirozeně vede k onemocnění organismu a dokonce ke smrti. Je to bující rakovinová buňka. Takto se rodí zlo. Je to jednoduché!

Ale nevědomost a iluze kupí dogmata, zákazy, které vědomí nedokáže vysvětlit, i když v hloubi podvědomí ještě může cítit, proč nelze dělat to či ono. A tatáž nevědomost se snaží tyto zákazy porušit, protože ten, kdo je porušuje, prostě nechápe, proč tomu tak je, a podle jeho představ je možné to udělat jinak. Ale prostě si neuvědomuje, že jiným způsobem zničí sousední projevy světa, naruší

činnost orgánů jednotného organismu Vesmíru. Pro něj je to nepochopitelné, nedokáže si to uvědomit, ale má ambice všechno předělat a vylepšit, vyniknout a být na sebe hrdý, využít zdroje pro sebe. Neuvědomuje si, že tyto zdroje i on sám jsou tělem jednoho organismu. A tak se mění v rakovinovou buňku, požíraje sousední buňky, bera je za zdroje.

To je velmi těžké vám vysvětlit. Protože už slyším přízemní úvahy o pojídání masa nebo rostlin, buď jako ospravedlnění pojídání sousedních buněk, nebo jako zákaz pojídání obecně, a tedy zákaz biologického života ze zkresleného chápání toho, o co jde...

Bohužel, je nemožné předat poznání těm, kteří jsou omezeni vnímáním fyzické úrovně. Proto se vám dává orientační bod v podobě energie svědomí. V podobě jakéhosi rovnovážného mechanismu, abyste se fyzicky nezničili tím, že přestanete vůbec přijímat potravu pro tělo, a abyste se fyzicky nezničili tím, že budete konzumovat vše kolem sebe a zapomenete, že jste součástí Jednoty. To je právě ona Míra. Je třeba znát míru ve všem, u vás se říká, že máte jít střední cestou, nikoliv pokřivením. A tuto hranici určuje energetický referenční bod daný každému duchu, zvaný svědomí na jedné straně, a takzvaný zdravý rozum na straně druhé.

Vždyť přejde-li vědomí k odmítání výživy a spotřeby obecně, zničí svou tělesnou schránku a možnosti svého rozvoje. Rozvoj ducha nespočívá v tomto, ale v umění tvořit, pěstovat, dávat světu energii výměnou za přijatou potravu, ale zároveň svědomí určuje, kolik všeho se dává a kolik se přijímá na oplátku.

Fyzické je podřízeno vám a vaší vůli, ale duchovní je vám darováno samotným Absolutnem. Výměna duchovního za fyzické je porušením proudu energií, nu a opačná výměna je jednoduše nemožná. Duchovní energie nepřicházejí za fyzickými, to je také vlastnost éteru. Proto si duchovní nelze koupit! Když se o to pokusí, energie éteru v koupeném poznání zmizí a přestane působit na ducha, který se pokusil koupit poznání za hmotné prostředky.

Materiální prostředky nejsou energie! To je největší omyl, který vám byl předán z temných světů jako pokušení pro váš pád do propasti antisvěta. Hmotné prostředky jsou zátkou ve světě energií, jsou dobré pouze při interakci s hrubou hmotou vašeho světa, ale jsou-li použity ve světě energií, dochází k zablokování a energie přestávají proudit. Výsledek je stejný - nemoc a zánik... Zánik prostoru, osudu vašeho, osudu toho, kdo z nevědomosti nebo zjištěných důvodů vpádl do proudů energií Absolutna hrubým kamenem a snažil se něco změnit takovým způsobem, nikoliv přirozeným procesem.

Změna vašeho osudu přirozeným procesem je odpracováním karmy, změnou vaší podstaty. A nakupování uzdravení nebo schopností je operativní zásah, nikoliv přirozený, který vede k nevyhnutelnému zablokování energetických proudů na určitém místě vesmíru, aby je nasměroval k vám. Každá taková změna je však ve skutečnosti zničením organismu Jednoty. Zničení vesmírného mechanismu v daném bodě, což je nemoc v daném bodě, a tato nemoc je vyjádřena zauzlením karmického uzlu.

Nebo takový příklad: léčitel léčí vaši nemoc tím, že její informace a energii vrhá do prostoru, na zvíře, rostlinu, kámen... V takovém případě bude on a vy spolu s ním viníkem nemoci tohoto zvířete, rostliny, kamene, zkreslování prostoru... Tak to skutečně je! Je třeba umět poznat, kam a jak energie nemoci odvést, aby byly neutralizovány a nikomu neuškodily. Ale cožpak vaši léčitelé vědí, jak na to, a navíc ucpávají svůj i váš kanál hmotnými zátkami v podobě peněžní či jiné hmotné platby. Vaše dočasné fyzické tělo se bude cítit lépe, možná bolest odezní, ale uzly éteru už jsou svázané a přijde čas a budou se muset rozvazovat novou bolestí... Nevědomost není pomocník, někdy je lepší do procesů vůbec nezasahovat, když nevíš, co vlastně děláš!

Všechno je jedno! Celý svět, všechny okolnosti. Dávni to dokázali vidět a cítit a nedělali chirurgické zásahy, ale brali v úvahu proudění energií. A brát v úvahu tyto proudy, to je život podle svědomí.

Starověké chrámy tedy byly technickým zařízením, které zohledňovalo proudění energií vesmíru. A to, co tam v nich prováděli, nerozbíjelo světy, ale vedlo k jejich rozvoji v lůně Vesmíru. Proto tam měli právo cokoli provádět a dělat jen ti, kdo viděli energie Vesmíru jako celek a viděli důsledky, a neviděli pouze své sobecké cíle, zůstávajíce v nevědomosti o jiných bytostech a světech.

Jakmile kněz kladl své sobecké cíle, a to nejen své vlastní, ale dokonce i cíle svého rodu, země, planety nad cíle vesmíru, jakmile přestal brát ohled na proudění energií, na své svědomí, okamžitě si zablokoval veškeré vidění a všechny možnosti. Právě tak je lidé ztratili a sestoupili do stavu vašeho světa, že se začali modlit k těm, kteří své osobní cíle nekladli nad cíle Vesmírné. Tak vznikli bohové a modlíci se...

Ale to jsem hodně odbočil... Protože to, o čem mluvím, je vesmírné, vždycky mluvím o vesmírném, a ne o pozemském, ale vy to zase chápete po svém, a je velmi těžké mě pochopit zde, v jiném světě. Vaše vědomí vidí většinou jenom pozemské a není schopno přenést poznání do vesmírného měřítka chápání, a odtud se i rodí zkreslení učení.

Když vám někdo vypráví o vesmíru a jeho energiích, představíte si svého souseda a drobné hádky s ním nebo své fyzické jídlo a peníze, zdraví svého těla a další věci z každodenního života. Takto jsou přijímána největší zkreslení Učení. A dokud se to bude dít, žádné Učení nezůstane čisté, poněvadž následovníci si je začnou vykládat světskými pojmy, jak říkáte. Vaše světskost je však nepředstavitelně vzdálená pojmům kosmického organismu, protože je prostoupena individualismem a egoismem hmotného bytí duše ve fyzickém těle.

To říkám k tomu, že začnete-li rozumět svým starým knihám a změníte-li úhel pohledu z pozemského na vesmírný, uvidíte za zkresleními jiskřičky pravdy. Ačkoli všechny vaše spisy byly tisíckrát přepsány a zejména těmi, kteří nedokázali pochopit kosmické, a žili ponořeni do fyzického světa každodenního života.

Ale zpět k tomu, o čem jsem chtěl dnes mluvit...

Ve vzdálené epoše dvou Sluncí jsme postavili takový chrám energií a vybavili portál i v Ofiru. Byl postaven ze slitých megalitů, jak říkáte, a poté vybroušen. V blízkosti chrámu vyrostly tellurijské osady. Portál fungoval řádně dlouhá tisíciletí.

Velká zápalná oběť se však prohnala ohnivou smrští po celé sluneční soustavě. Rádža Slunce explodovalo, zahynuly desítky planet. Vždyť kolem obou Sluncí se nacházely tři pásy planet, z nichž každý jich obsahoval devět. A po explozi přežil jen nejvzdálenější pás, do kterého se vměstnala Země. Zbytek byl spálen oblakem plazmatu, servaného z Rádža Slunce. Samotné Rádža Slunce se proměnilo v hnědého trpaslíka, jak takovým vesmírným objektům říkají vaši astronomové - tedy chladný železný kámen o velikosti planety, který zůstal v kosmu.

Planety vzdáleného pásu se po mohutné explozivní vlně podle gravitačních zákonů přiblížily ke zbývajícimu Slunci a stanuly na nově vytvořených oběžných drahách, na kterých stojí dodnes. Z Dei (Faetonu) zbyl jen pás asteroidů. Byla roztrhána na kousky. Jiné planety shořely, další byly pokryty ledem. Příběhy Marsu a Venuše, jak jim říkáte ve své době, už vám byly vyprávěny v souvislosti s tím. Ano i o Zemi se vyprávělo a o černém ohnivém království na místě Asurie, před příchodem pomoci Siriánců, se také nějak zmiňovalo (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků).

Lemurie zanikla, zbývajcí lidé se uchýlili do podzemních měst, slité megalitické chrámy byly opuštěny, a to na mnoho tisíciletí. Na planetě zavládl věk dinosaurů a ohnivého žáru.

Ale všechno přejde, přešlo i toto po velkých a dlouhých bitvách draků světla s dračí říší temnoty a ohně, draci světla vzkřísili Lemurii, zrodivše novou smíšenou kulturu země Mu, Tellurie zanikla téměř napůl, rozdělila se na to, co znáte jako Austrálii, Antarktidu a Hindustán, který se mi pak podařilo odvést ke vznikající Asii (viz téma: Jak Šiva pohyboval Indií aneb nejstarší dějiny Země).

A na místě někdejší Asurie a desetitisíciletého království černých draků se zrodila Hyperborea alias země Sva. Zrodila se ve velkých bitvách draků světla a temnoty, v bitvách zbylých potomků Tellurijců a Lemurijců, přeživších potomků Asurů s deset tisíc let starým královstvím černých draků, zrodila se za přispění Siriánců a dalších pomocníků ze souhvězdí Kassiopeje a ze systému Polární hvězdy, kteří přišli na pomoc svým příbuzným, jež ve vzdálených epochách přišli sázet život do systému Sluncí.

Jsou to pro vás z hlediska času nepředstavitelné epochy, je to spousta ér, a ne jenom několik tisíciletí uplynulo od doby prvních osadníků Země. O té době jsme se vám snažili vyprávět, proto dnes toto téma opustíme (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků).

Zmínil jsem se o tomto pozapomenutém starověku jen proto, abych řekl o prvním chrámu v Ofiru, postaveném z velkých kamenů, kterým se ve vašich dnech říká megality.

Za ty statisíce let, které uplynuly od výstavby megalitických chrámů, se vyměnily generace, lidé se stali mnohem nižšími, vibrace planety ztěžkly od spadlých kamenů z antisvěta a propadlých do útrob Země (viz další témata). Potomci Asurů, Lemurijců a Tellurijců se smísili s dalšími příchozími-pomocníky z jiných hvězdných systémů a dali vzniknout novým národům a rasám. Po dlouhé epoše temnoty nastala nová epocha světla, vznikly nové země a nové obrysy kontinentů...

Ofirské moře zmizelo, Ofir se připojil k vlhkým zemím budoucí Sahary. A Siriánci začali posilovat Zemi před novými katastrofami. Tehdy postavili pyramidy budoucího Egypta, vzniklo mnoho chrámů a do nich byly přineseny krystaly z jiných světů. Také o tom už tu byla řeč mnohokrát... (Viz jiná témata.)

Objevily se však nové potíže a ukázalo se, že Anunnakiové, kteří přišli do hořící Sluneční soustavy a údajně také trpěli katastrofou od černých draků, jsou zdrojem zla. Podařilo se jim uchytit na jedné straně Kailáši, získali přístup ke krystalu planety, a proto se stalo nemožným vyhnat je ze Země, aniž by byla Země a sluneční soustava až do konce zničena. Začala velká konfrontace a zadržování. Později jsme si samozřejmě uvědomili, že stojí i za samotným příchodem černých draků, ale bylo už pozdě.

Anunnaki se usadili severněji od Meluhhy a východněji od Ki Hu Ptah (Egypt), přímo na hranicích Baab-Ilu (Boží brány) - starověkého portálu, který později ovládli Anunnaki, jež na sebe navlékli podobizny a jména těch, kdo na tomto místě postavili Chrám a zařídili portál, který se stal Babylónem (viz téma: Jak se Babylón stal „nevěstkou“?).

Říkám: ‚východněji‘, ‚západněji‘, ‚jižněji‘ a ‚severněji‘ podle vašich současných představ, v těch dobách byly zemské póly samozřejmě na jiných místech a tím se sever a jih lišily, ale bude pro vás nepochopitelné, budu-li mluvit v těch dávných reáliích, jak říkáte.

Zřídili ještě několik svých základen, jednu poblíž Kailáši, další na Sinaji, u hranic Ki Hu Ptaha, kde se snažili působit na tuto zemi Osirida - Siriánce a jižnější zemi Hubala - Arábii (viz další témata).

Mnohem později, v časech Atlantidy, přišel Baal - posel býčí civilizace a postavil svou pevnost Baalbek přímo na hranicích anunnakijských základen, ale, bohužel, ani jemu se je nepodařilo z těchto míst vyhnat, ale to už je jiná historie a jiná epocha, o které vám již bylo mnoho řečeno (viz další témata.)

A v těch dávných dobách, kdy se Země teprve probouzela po velké zápalné oběti, neměli utrápení osadníci už na války čas. A na titánskou válku s Anunnaki, kteří okupovali část Kailáši a mohli kdykoli rozdělit zeměkouli vůbec, už nebylo sil.

Příchozí ze Siria a z Kassiopeje, z planet poblíž Polární hvězdy pomáhali přeživším potomkům Asurů znovu vybudovat budoucí Boreu, usadili se také v Ki Hu Ptah a v Baab Ilu (základny v Egyptě a Babylónu, ve vašem jazyce), světlí poslové čertogu Draka s potomky přeživších Lemurijců vybudovali zemi Mu na zbývajících

nezatopených západních územích Lemurie, které se ve vašich dobách také téměř celé staly dnem Tichého oceánu v epoše Atlantické zápalné oběti a velké potopy.

Potomci přeživších Tellurijců zůstávali v Kumari Nadu. A příběh záchrany této země, která se stala Indií, jsem vám již jednou vyprávěl (viz téma: Jak Šiva pohyboval Indií aneb nejstarší dějiny Země). Část potomků přeživších Tellurijců se smísila s lidem Toda, který přišel z hvězdné soustavy Nath, budovali nově svou zemi Meluhhu, vždyť oceán pohltil mnoho jejich území, ale spolu s tím odhalil i své dno, které se pro ně stalo novou zemí.

Portál v Ofiru byl v době zápalné oběti zcela zničen, takže my, kteří jsme tam vystavěli megalitický chrám, jsme místo opustili. Ano, a neměli jsme na něj čas. Zachraňovali jsme to, čemu jste později říkali Hindustán, vedli jsme celý kontinent na jiné místo. A o této titánské práci jsem vám už vyprávěl...

Ale Anunnaki, kteří se usadili v meziřící nových řek, které vytékaly z rodících se hor Kavkazu (řeky Tigris a Eufkrat), založili svůj stát. Poté všem oznámili, že jejich cílem na této planetě je pouze těžba zlata, aby zachránili svou domovinu v soustavě Nibiru, údajně také postiženou velkou zápalnou obětí a výbuchem Rádža Slunce. A už, prý, pro sebe vytvořili nový svět - planetu Glorii, ale k jejímu uspořádání potřebují pozemské zdroje a právě to zlato, aby tam svými technologiemi udrželi atmosféru.

Králem anunnakijského státu se stal jeden ze synů vládce planety Nifilim ze systému Nibiru. O tomto systému a jeho historii jsme vás již informovali (viz téma: Letopisy Nibiru). Tento král pozemských kolonií Nibiru se jmenoval Enki. Neustále však bojoval o moc se svým vlastním bratrem Enlilem a na trůnu se postupně střídali. A jestliže Enki vybudoval technologické filtry a chemické agregáty ve vodách budoucího Perského zálivu, čímž otrávil vody moře u Meluhhy, aby z nich získal zlato, pak Enlil, který se dostal k moci, se rozhodl těžit zlato na souši. Vždyť během neustálých válek se svým bratrem a jeho vyhnanství do divokého, pustého Ofiru tam našel ložiska zlata, které vzniklo v čase velké zápalné oběti jako reakce na vysoké teploty starověkého afrického krystalu. Tenkrát se ten portál uzavřel, krystal byl téměř zničen, ale v důsledku monstrózních explozí v hornině se vytvořily vrstvy zlata...

Enlil však považoval za nepraktické stavět v Ofiru obrovské těžební stroje. Podnebí na to bylo příliš drsné. Ofir byl tehdy nejvlhčím a nejteplejším místem na Zemi.

Rozhodl se použít dávno zavedenou metodu známou v systému Nibiru - práci nízkých tvorů nebo částečně rozumných zvířat.

Na Zemi však takové nebyly a systém Nibiru měl své vlastní politické ‚třenice‘, jak říkáte. Vládce metropole, otec Enlila - Anu se dožadoval jen nových zdrojů ze Země, sám neměl dostatek otroků, a vyžádal si, aby je na Zemi vytvořili z místních zvířat a zkombinovali jejich geny se zástupci rozumných ras.

V té době se Anunnaki nechystali vstoupit do otevřeného konfliktu s civilizací Kumari Nadu (Hindustán), Meluhhy nebo země Sva (budoucí Borea), ano, také se zemí Mu, a s budoucím Egyptem.

Dokonce Enki objevil v těch dobách teplých tropických lesích budoucí Sibiře, uvolňujících se z vod dávného oceánu Tethys, polodivoké lidi kmene Suberů. Byli to přeživší potomci ztracené mimozemské výpravy. Jejich lodě se ocitly v ohnivých bouřích, které byly časté po zničení Rádža Slunce ještě dalších pět tisíciletí. A přistáli na Zemi ještě v epoše černé dračí říše. A někteří z nich se dostali na území vaší dnešní Sibiře a někteří se dostali do oblasti Severní Ameriky.

Samozřejmě, všechno ztratili a zapomněli, a byl zázrak, že z jejich potomků ještě někdo zbyl... Byly to zdivočelé kmeny, které si říkaly Suberové. Mimochodem, chci říct, že potomci Suberů nějakým nepochopitelným způsobem přežili až do vašich dnů, vlijíce svou krev do malých národností příjeniských kmenů. Jejich přímými potomky jsou Ketové, stejně jako kmen Ainu, který se v oné vzdálené epoše vydal na Východ a později se smísil s obyvateli země Mu. A potomci těch, kteří přišli do Ameriky, se stali indiány Na-dene, kteří se později rozdělili na kmeny Navahů, Apačů a dalších.

V té vzdálené epoše se tedy divoké, džunglí porostlé oblasti, které se staly Sibiří, rozkládaly téměř na rovníku, podobně jako Ofir. A tam žili tito Suberové. Zdálo se, že jsou ideálním materiálem pro odeslání na práci do Ofiru.

Chcete-li si tento svět představit, umístěte severní pól přímo na strukturu Říшат v severní Africe vašich dnů. Jedná se o další významné místo, zbytky hory Mvéru, spojené s Kailášou a horou Méru (viz téma: Král Štír, Set a tajemné „Oko Sahary“).

Již jsem řekl, že všechna taková místa, kde byly později postaveny Chrámy a portály řízení planety, jsou přirozená, zrodila je sama Země, a proto často drží planetu při různých superkatastrofách, ale často se stávají místem pólů. Tak byla po první zápalné oběti Mvéru zničena, ale její přirozená síla zastavila šílenou rotaci planety od explozivní vlny Rádža Slunce a stala se jedním ze dvou pólů Země.

Rovník se zároveň také dostal na Sibiř a do Afriky. To je dobře patrné, pokud „položíte“ glóbus na bok a umístíte Říшат (dříve Mvéru) na místo severního pólu.

Egypt se ocitne v mírném a dokonce poměrně chladném pásmu, jižněji od něj se bude nacházet země Anunnaki a Arábie. Je však třeba vzít v úvahu, že obrysy kontinentů se od těch dob změnilly a samy se posunuly po příchodu Hindustánu do Asie a růstu Himálaje. Ten jako by se posunul dále na sever a Ofir a Sibiř opustily rovníkové pásmo, a do něj se dostal samotný Hindustán. A Ofir nebyla celá současná Afrika, ale jen její jih. Byl to spíše rozlehlý ostrov, nikoli kontinent, oddělený od vám známé severní Afriky.

Poloha vašich kontinentů a jejich obrysy se ještě několikrát změnilly. Změnila se poloha pólů. Svět se stal takovým, jak jej ukazuje váš glóbus, až po zániku Atlantidy, Hyperboreje a konečném zaplavení prapůvodních zemí Mu, přičemž Afrika získala své dnešní obrysy, stejně jako další kontinenty, a postavily se na svá

místa, na nichž stojí ve vašich dnech, a hora Méru Borejská se objevila na místě severního pólu. Ačkoli o maličko později, poté, co Anunnaki implantovali svůj svět do útroh Země, o čemž vám zde již bylo řečeno (viz jiná témata), se obrysy kontinentů opět mírně změnilo, například se objevilo Rudé moře.

Tehdy však byl svět jiný, svět po první zápalné oběti a bitvách draků, svět dávno před Atlantidou.

...Tak tedy, znovu Enki přilétal k polodivokým Suberům do jejich lesů a představoval se jim jako velký bůh. Znovu se Enki snažil z nich udělat své otroky. Vyvážel je však do své země v meziříčí Tigridu a Eufratu. Zde měli pracovat v jeho chemických továrnách na vodu a těžit zlato. Za to jim stavěli města a dávali jim obilí na pěstování. Tak se objevila určitá dohoda těchto lidí s ‚bohy‘ - Anunnaki, kteří je vyvedli z džungle a dali jim civilizaci výměnou za tvrdou práci, což se později změnilo v postulát samotného desátku, který měl být odváděn ‚bohu‘.

Tak se Suberové stali Sumery a vznikla sumerská civilizace, které vládli bohové-Anunnaki.

Enlil, který nastoupil po Enkim, však nemohl ze Sumerů udělat otroky pro své doly v Ofiru. Na to už byli příliš civilizovaní a stali se velmi ‚jemnými‘. Po příchodu do Ofiru prostě umírali, nebyli schopni odolávat místnímu klimatu a nemocem, přestože jejich předky Subery Enki z podobných podmínek importoval. Ale očividně genetické experimenty Anunnaki na Sumerech, které prováděli pro své rozmanité účely, učinily Sumery nevyhovujícími.

Tehdy Enlil začal dovážet nové várky ‚divokých‘ Suberů přímo do Ofiru, ale ani to nepomohlo. Stále je kosili podivné nemoci. Opět zapracovaly genové laboratoře v anunnakijských zemích. Právě tam se Enlilovým Anunnakiům podařilo vytvořit napůl člověka, napůl zvíře - pithecantropa. A potom dalšího ‚vyvinutějšího‘ a ‚vyspělejšího‘ ‚vzprímeného člověka‘. Právě tyto typy nových tvorů se staly otroky kamenolomů v Ofiru. Byli odolní a dokázali se dobře rozmnožovat. Říkalo se jim ‚adamu‘.

Při stejných pokusech spojovali geny již modifikovaných Sumerů s různými druhy zvířat a s ‚adamu‘ v samotném Meziříčí. Konec konců, uchytili se pouze ti, kteří byli potomky Sumerů a ‚adamu‘. Právě oni se stali Chaldejci. Tak postupně Sumerové zmizeli a země Meziříčí osídlili Chaldejci, kteří se stali následovníky Anunnaki ve zkaženosti a černých magických vědách, jež získali ještě od černých draků.

Dnes ale mluvím o Ofiru. Po staletí a tisíciletí tam byly anunnakijské doly. Dokonce i v době Atlantidy se v nich těžilo dál, pravda, už ne s takovým nadšením. Vždyť Atlantané dokázali vyrábět zlato průmyslově v podmínkách této planety. A Anunnaki je přinutili platit daň ve výši tisíců tun tohoto kovu.

V posledních staletích Atlantidy byly doly v Ofiru opuštěny a četní ‚adamu‘ se proměnili v divoké kmeny napůl lidí, napůl zvířat. Někteří z nich se stali opicemi podobnými člověku, které neustále obcovaly se zvířaty. A v jejich genech byla už Anunnaki založena kompatibilita s ostatními primáty.

Kromě toho bylo v Ofiru vysazeno mnoho divokých plemen, které Atlantané posbírali během své dlouhé cesty z potopené vlasti vesmírem na měsíční arše (viz témata: Měsíc - archa Atlantánů; Tajemství bílé královny Sahary).

Ofir se stal divokou a nepotřebnou zemí jak pro Atlantány, tak pro Anunnaki. Právě tam svázeli nechtěné, a ještě neúspěšné výsledky svých genových experimentů. Z jejich létajících lodí byly nejednou do lesů Ofiru vyloženy monstra z laboratoří Atlantánů a Anunnaki...

Ale čas plynul dál. A už zanikla Atlantida a Anunnaki se zakopali hluboko ve svých podzemních základnách. Staletí běžela dál. A teď povstal zatopený Egypt a tam se opět zrodila civilizace, která si pamatovala pouze jména svých polozapomenutých bohů. Znovu se zrodil i Babylón, ale jen chaldejský, Hyperborea se potopila do oceánu, a jen města severní Daarie, království Rámy, Meluhha, která se stala královstvím Krišny, a Kumari Nadu, která byla připojena k Asii (Hindustán), ještě nesly civilizaci, ano, ještě i rodící se království Číny - potomci země Mu. A jejich vimany dál brázdily oblohu.

Pak ale došlo ještě k jedné velké válce a k implantaci obrovské laboratoře a základny Anunnaki do lůna Země. Ale o tom se tu už mluvilo mnohokrát (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní).

Tuto velkou válku částečně popsali v Mahábháratě. Jaderné výbuchy ukončily civilizaci viman na jihu i severu. Shořela Indie i Sibiř - Daarie, a Meluhha a Krišново království se ocitly pod vodou.

Vzniklo Rudé moře a nová velká potopa zaplavila země Mezopotámie (Meziříčí) až po Kavkaz a zastavila se u vrcholů Araratu.

Ale i to pominulo. Vody se částečně vrátily na své místo, opustily sužované země Mezopotámie, ale Meluhha se zčásti stala dnem Indického oceánu.

Svět pokračoval v životě dál, lízaje si rány po celá tisíciletí. Civilizace sklouzla k vozům, které museli táhnout koně nebo voli. Svět nadobro zapomněl na technologie minulosti. Z Hyperboreje a Atlantidy zůstaly legendy, stejně jako ze země Mu. Potomci Borejců také mnohé zapomněli a stali se z nich Skythové a stovky dalších, jak u vás říkáte, 'indoevropských' kmenů postupně osidlujících Evropu a Asii...

A Ofir... Beztak zůstal divoký. Obývaly ho napůl lidé, napůl zvířata, naprosto divoké kmeny potomků divochů, které přivezli ještě Atlantané z různých částí Mléčné dráhy. Byli to předkové početných negroidních kmenů, které ji obývají dodnes. Některé kmeny se smísily s 'adamu' rozpustice je v sobě, některým dokonce kolovala v žilách krev dozorců dolů - Anunnaki a vysoce postavených Sumerů. Nejstarší opravdové černošské kmeny nilotského původu jsou příbuzné s potomky Tellurijců s modrou kůží a pozdějších přesídlenců - Drávidů z Meluhhy.

A tito Drávidové z Meluhhy byli v dávné minulosti také potomky Tellurijců.

Když Meluhha hynula v jaderném ohni a v mořské vodě, začali se zoufalí lidé vydávat do neznáma, překračující oceán. A někteří z nich, vzpomínající na velký pochod lidu Toda na západ do Ki Hu Ptah, se také plavili na západ. Mnozí z nich v oceánu zahynuli. Mnohým se však podařilo dosáhnout břehů Ofiru.

A tam se dostali až ke starobylým dolům. A rozhodli se, že od nynějška to bude jejich země. Začali budovat nové město, novou Kukkutarmu. Tak nazývali obyvatelé známého mrtvého města Mohendžodara své město v posledních letech před jadernou válkou, která začala na Kurukšétře a je popsána v Mahábháratě. O této válce jsem vám vyprávěl minule (viz téma: Po stopách Mahábháraty, starověkých chrámů a bohů - Šivovo poselství). Nebudu se tedy opakovat.

Takže, na prastarých slitých kamenech Ofiru, které tam postavili ještě Tellurijci a které byly mnohokrát zničeny, ale které se zachovaly až do vašich dnů, se usadili přesídlenci z Indie. Lidé z Kukkutarmy (Mohendžodara), a právě oni se dostali do Ofiru, vydajíce se na oceán, jakmile se dozvěděli o blížícím se útoku nepřátelských viman se „smrtícím ohněm“, se po dlouhém putování a ztrátách rozhodli znovu vybudovat své město právě zde. A začali stavět hradby přímo na prastarých tellurijských kamenech. A brzy vzniklo město, sice ne tak majestátní a dokonale jako jejich domovina, ale přece jen něco podobného.

Nazvali ho Nová Kukkutarma a začali chovat slepice, první slepice v Africe, které si přivezli ze své vlasti, vždyt' název města „Kukkutarma“ znamená „město kohouta“. Pravda, přivést slepice do Ofiru bylo velmi obtížné a přežilo jich jen několik, které žily v ústředním chrámu a byly považovány za posvátné.

(Ptáček z Velkého Zimbabwe)

Čas dál utíkal a tu se u hradeb Nové Kukkutarmy objevili nejprve Egypťané a potom poslové ze vzdáleného arabského státu Sába. Byli to sice vyčerpaní, ale silní bojovníci. Ale Kukkutarmaňané neznali zbraně ,nové‘ doby. Neuměli bojovat. Vždyť kolem sebe měli jen primitivní kmeny a sami si pamatovali o zbraních akorát to, že to byl velký oheň a o blesky metajících mečích-vadžrách. Ale to už byly zbraně z legend, které patřily bohům.

Byli to však rození diplomaté a pochopili, že cizinci hledají zlato. Kukkutarmaňané z Ofiru byli zvláštní lidé, podle vašeho chápání. Nepřikládali zlatu žádný význam. A bez jakéhokoli násilí odvedli cizozemce, Egypťany i Sabejce, do opuštěných dolů.

Byly zde zřízeny nové doly. Postupně však Egypťané začali do těchto zemí přicházet stále méně často, protože objevili zlato v Núbii, jež byla Egyptu blíže. A ani Sabejci nepřicházeli příliš často. Vypravíce velké karavany, nebyli schopni do těchto míst deset let vůbec zavítat. Egypťané a později Sabejci přinesli do těchto odlehklých končin novou vlnu civilizace, jak byste řekli. I ta však postupně doznávala a místní obyvatelé se postupně začali asimilovat s kmeny žijícími v okolí a zapomínali na svou domovinu. Pozvolna opouštěli kamenné město, rozhodli se, že je mnohem pohodlnější žít v chatrčích, a starou stavbu přenechali zlatokopům.

A právě v této době vládla v Sábě vám nejznámější královna Sheba neboli královna ze Sáby. A ta chytře prodala vzdálené, a tudíž nevýnosné zlaté naleziště izraelskému králi Šalamounovi. Ano, vyprávělo se o nich jako o zdrojích pohádkového bohatství, ale mnohé výpravy za tímto zlatem prostě zahynuly v džungli na nemoci a jedovaté šípy a oštěpy divochů. Proto bylo doručení zlata neuvěřitelně obtížné. Později se ho pokoušeli dopravovat po moři podél pobřeží Ofiru a pak přes Rudé moře. Lodě se však často potopily dříve, než dorazily k vytouženým břehům.

Šalamoun poměrně brzy ,ocení‘ akvizici, ale nevzdal se krásné legendy o svém nevýslovném bohatství. Ano, poslední výpravy přinesly jen velmi málo zlata, doly vyschly. Vždyť byly tak dlouho a zběsile vytěžovány ještě v Enlilově éře.

Nu, a už docela v paměti vaší civilizace je objev podivných zdí Velkého Zimbabwe v odlehlém koutě černé Afriky.

Ano, to je přesně ono, město starých dolů. Ta samá Nová Kukkutarma, postavená na prastarých ještě tellurijských kamenech... Opuštěná a zapomenutá legenda...

Jako celá historie tohoto světa, opuštěná a zapomenutá... Dějiny pomíjejí a mění se v prach, z něhož se tvoří obrazy přítomnosti a budoucnosti. Vytvářejí je však ti, kdo žijí v přítomnosti. A co se bude tvořit dál z prachu staletí a tisíciletí a z marnosti vašich dnů, z válek a pádů, vítězství a úspěchů...? To budou schopni vytvořit pouze žijící, a ve vašich dnech opět nastal čas úspěchů a bitev... jako obvykle... jako tomu bylo vždycky...“ promluvil ohromný Šiva. A nebe se zavřelo, zaburácel hrom a nad tajemným lesem se přehnal tropický liják...

Zapsala Valeria Kolcova 06.11.20

PS:

A nyní několik fotografií Velkého Zimbabwe a... Mohendžodara.

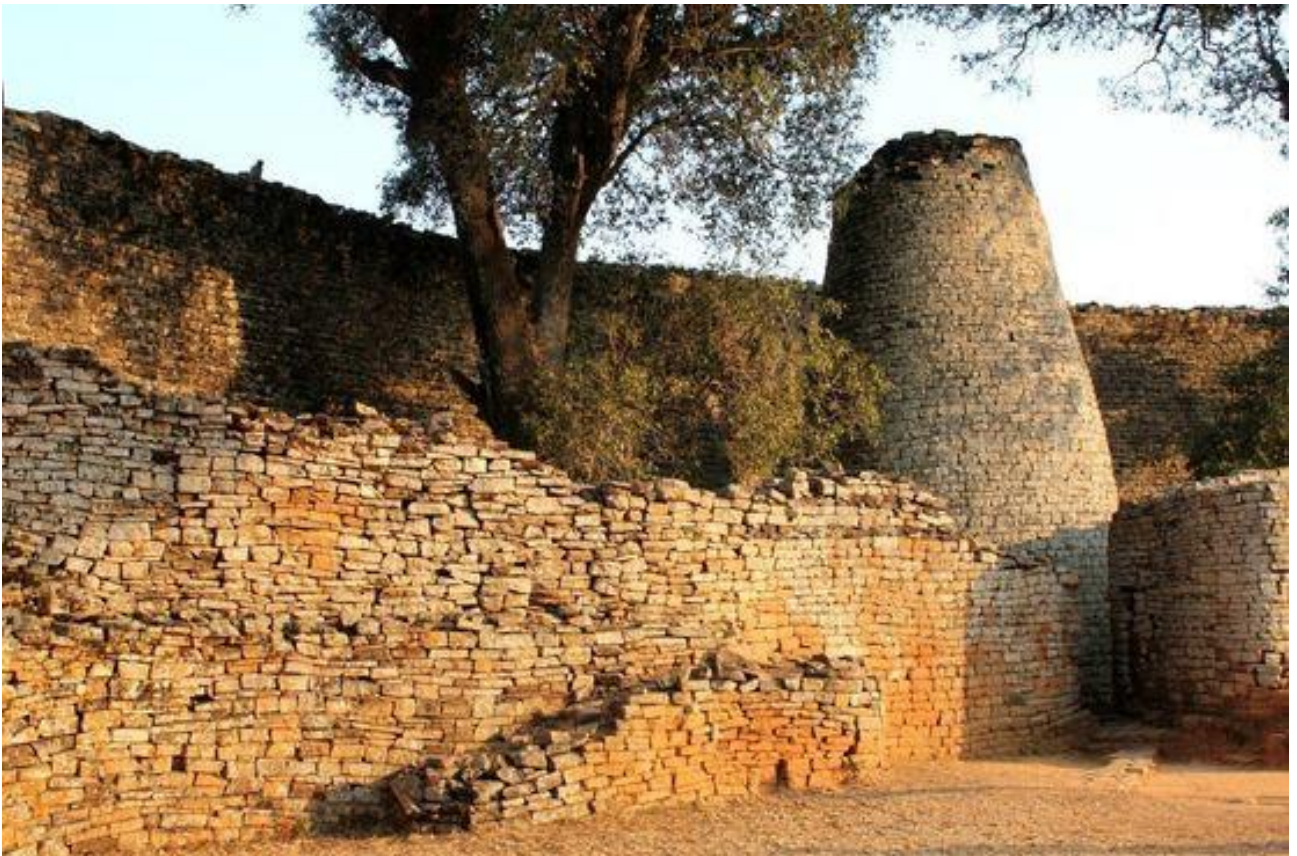
Porovnejte...

Toto je Velké Zimbabwe

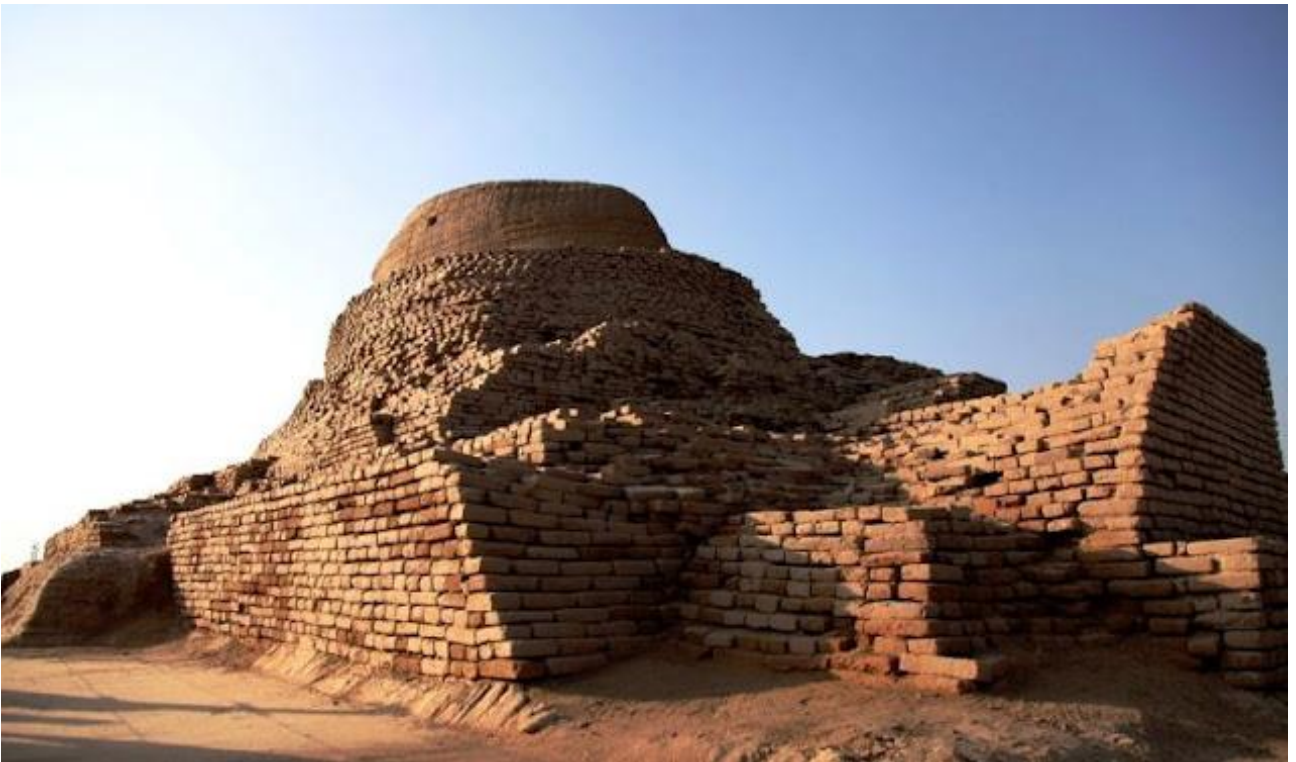
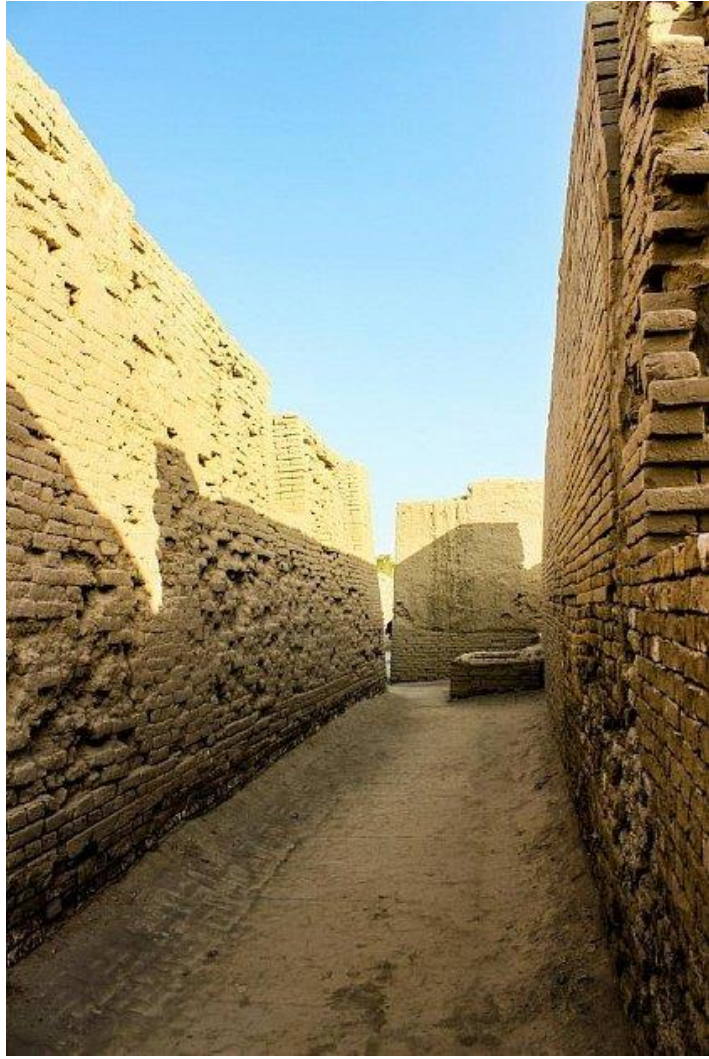

A toto je Mohendžodaro

A nakonec figurka z Mohendžodara připomínající... Afričanku.

